

Warszawa, 25 stycznia 1937 r.

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 24174.

Kl. 72 d, 19/05.

Kazimierz Siennicki
(Warszawa, Polska).

Pocisk meldunkowy.

Zgłoszono 27 lutego 1935 r.

Udzielono 18 listopada 1936 r.

Niniejszy wynalazek dotyczy pocisków meldunkowych, dymnych lub sygnalizacyjnych, nie zawierających materiałów wybuchowych, które zostają wprowadzone w ruch zapomocą energii kinetycznej pocisku, wystrzelonego normalnie z broni palnej.

Działanie pocisku według wynalazku polega na tem, że np. kula karabinowa, wystrzelona normalnie, grzęźnie w pocisku meldunkowym, deformując się w sposób ciągły bez skoków. Umożliwia to lżejszą konstrukcję pocisku według wynalazku i zwiększa jego zasięg. Poza tem istotną cechą konstrukcji pocisku meldunkowego według wynalazku jest zaopatrzenie go w środkowy kanał, przechodzący przez niego na wylot i przeznaczony na częściowy wpływ gazów, poprzedzających kulę, wystrzeloną z broni palnej.

Gazy te posiadają bardzo wielką szybkość i w chwili uderzenia o zaporę w postaci ścianki, która w danej chwili posiada szybkość zero, mogą się od niej odbić i działać hamująco na kulę, która posuwa się za niemi. Zjawisko to powoduje zwiększony odrzut karabina i może wpływać na rozcięcie jego otworu wylotowego. Wynalazek polega na zastosowaniu małego otworu na wylot, pozwalającego na częściowy swobodny wpływ tych gazów. Współśrodkowy ten kanał ułatwia poza tem wyrób pocisków i sprawdzanie ich podczas produkcji.

Na załączonym rysunku przedstawiono dwa przykłady wykonania pocisku meldunkowego według wynalazku.

Pocisk meldunkowy według fig. 1 składa się z rury 1, nakładanej na koniec lufy karabina, i skorupy, przytwierdzonej do

niej na stałe i zawierającej meldunek. Rura 1 jest zaopatrzona w wycięcie 2 na muszkę, kołnierz usztywniający 3 i otwory reakcyjne 4 dla gazów, znajdujące się po przeciwnej stronie rury niż wycięcie 2. Zamiast otworów reakcyjnych 4 można stosować wycięcie, analogiczne do wycięcia 2 i biegnące z przeciwnej strony rury 1, ale nie dalej niż kołnierz usztywniający 3.

Rura 1 jest połączona na stałe ze skorupą 5 pocisku w dowolny sposób, np. zapomocą gwintu, i w czasie lotu pocisku działa nań stabilizująco.

Skorupa pocisku 5 posiada w środku kanał, składający się z dwóch stożków 6 i 7. Kula karabinowa po wystrzale, opuszczając lufę, grzęźnie w stożku 7 i przekazuje swoją energję kinetyczną pociskowi meldunkowemu. Należy się spodziewać odarcia kuli karabinowej z płaszcza już przy wejściu do stożka 7, dlatego to miejsce jest wzmocnione.

Meldunek zakłada się we wgłębienie 9, poczem od przodu nasuwa się ładunek dymny 8 aż do oparcia o kołnierz 10 i zamocowuje się go zapomocą nakrętki 11.

Nakrętka 11 i głowica pocisku mogą mieć również kształt, powodujący mniejszy opór powietrza w czasie lotu.

Na fig. 2 uwidocznioma jest odmienna konstrukcja pocisku meldunkowego według wynalazku, wystrzeliwanego z karabina, zaopatrzonego w tak zwaną krytą muszkę. Rura 1, połączona na stałe ze skorupą 5, nie posiada wycięcia na muszkę i wymaga zastosowania przedłużacza lufy, umocowanego na lufie karabina i pozostającego na tej lufie po wystrzale. Skorupa 5 pocisku posiada kanał, składający się ze stożka 6 i cylindra mniej więcej o średnicy kuli karabinowej, który jednak w części czołowej pocisku ma zmniejszoną średnicę. W cylindrycznej części kanału środkowego jest umieszczona dająca się deformować wkładka 12 z materiału podatnego, np. z glinu, miedzi lub ołowiu, zaopatrzona w środkowy

otwór na wylot. Kula, uderzając w materiał podatny, deformuje go z łatwością i z małą stratą energii kinetycznej, a materiał podatny rozkłada ciśnienie na ścianki skorupy pocisku.

Bezpośrednio na skorupę 5 pocisku meldunkowego zakłada się cylindryczny ładunek dymny (wskaźnikowy) 8 i zamocowuje się go zapomocą nakrętki 11. Miejsce 9 na meldunek znajduje się w tym przykładzie wykonania ztyłu pocisku, przyczem pokrywa osłaniająca go przesuwana się luźno na rurze 1 i jest zamocowana zapomocą sztyftu 10, wchodzącego w wycięcie pokrywy.

Oczywiście i w tym przypadku miejsce na meldunek może się znajdować pod ładunkiem dymnym, jak na fig. 1, i odwrotnie w wykonaniu według fig. 2 miejsce na meldunek może się znajdować ztyłu za ładunkiem dymnym.

Ładunek dymny 8 może być zapalony w dowolny sposób, np. zapomocą lontu lub kapiszona, przed wystrzałem lub w czasie strzału, przez gazy prochowe lub kulę. Wystrzelony pocisk znaczy swój tor w powietrzu i nie przestaje dymić, świecić lub iskrzyć się po upadku na ziemię dla wskazania, gdzie upadł.

W opisie jest podany przykład wykonania karabinowych pocisków meldunkowych, jednak, nie wychodząc poza ramy wynalazku, może być skonstruowany pocisk, przeznaczony dla innych celów i przystosowany do innej broni palnej.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Pocisk meldunkowy, użytkowy dla swego ruchu energję kinetyczną kuli, wystrzelonej normalnie z broni palnej, znamieny tem, że składa się z rury, nakładanej na lufę lub przedłużacz lufy broni palnej i połączonej na stałe w dowolny sposób ze skorupą pocisku, np. zapomocą gwintu, przyczem skorupa pocisku posiada

środkowy kanał, stopniowo zwężający się ku wierzchołkowi pocisku, około którego średnica tego kanału jest mniejsza co najmniej o 40% od największej średnicy kuli przed wystrzałem, wskutek czego deformacja kuli odbywa się w sposób ciągły.

2. Odmiana pocisku według zastrz. 1, znamienna tem, że kanał środkowy w skorupie pocisku składa się z trzech części: stożkowej, cylindrycznej o średnicy prawie równej kalibrowi kuli i o średnicy zmniejszonej, przyczem w środkową część skorupy pocisku jest wstawiona wkładka z po-

datnego materiału, np. z glinu, miedzi lub ołowiu, zaopatrzona w środkowy otwór na wylot.

3. Pocisk według zastrz. 1 i 2, znamienny tem, że ładunek wskaźnikowy typu dymnego, świecącego się, iskrzącego lub kombinowanego jest umieszczony w cylindrycznej osłonie i nałożony z przodu na skorupę pocisku, na której jest utrzymywany zapomocą nakrętki.

Kazimierz Siennicki.

